

Sandu. I, ce norocu! Aide să-i împărțimu și să ne cumpărăm totu ce vomu pofti.

Petru. Stăi, frate, ce? Ți pare că banii sunt ai noștri?

Sandu—Ei? D'apoi a cui mai sunt acum?

Petru. Ai aceleia, care i-a perdutu.

Sandu. Cum? dar' de unde sciu eu, cine i-a perdutu? Noi trebuie să-i împărțimu și pace bună.

Pentru. Așa! dar' ai uitatu ce ni spune Domnulu învățatoru la scôlă, când găsimu ce-va? . .

Sandu. Ei, ce ni spune?

Petru. Ni spune, să nu ascundemu ce găsimu; căci: „Cine ascunde lucrulu găsitu, este ca și cum l'ar fura“.

Sandu. Si..... ce să facemu acum?

—Ce să facemu Țici? Ia să-i arătăm Domnului învățatoru; căci elu va da de scire prin o gazetă, ca să se afle păgubașulu loru.

Sandu. Ia lasă, frate, ce să mai spunemu învățatorulu nostru. . . .

Petru. Cum? Țici să ne facemu hoți? Asta vrei tu? Nu; eu nu vreu. Amu să te spunu Domnului învățatoru, și are să ți-i iee; muștrându-te, că nu ascuți ceea ce ne învță în scôlă. Eu ascultu. Tata și mama, m'a lăudatu eri când li-amu spusu, că amu găsitu o carte și îndată amu aratat'o; ér' Domnulu învățatoru întrebându, s'a aflatu păgubașulu, căruia a dat'o.

Sandu. Da! Bine Țici tu Petre; feriască Dumneșeu! de cătu să ne numimu furi, mai bine să-i arătăm Domnului învățatoru. Eu mă cam bucurasemu; dar' să fiu furu, nu voescu.

Învęțați și voi, cari cetiți astă istorióră: să nu ascundeți nimica ce gasiți. „Ceea ce nu-ți place, altuia nu face.

3. Casa.

La începutu, ómenii n'aveau case de locuitu, cum au astă-zi; ci nisce bordee, făcute în pământu. Dar, mai